

- SSP nie wyjaśnił, co należy rozumieć przez „przedłużony” okres przerwy;
- SSP uznał, że awizo, które wnosząca odwołanie znalazła w swojej skrzynce pocztowej po powrocie z urlopu, dotyczyło niechybnie listu poleconego z Parlamentu zawierającego odpowiedź na jej zażalenie.

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2011 r. — Mizuno przeciwko OHIM — Golfino (G)

(Sprawa T-101/11)

(2011/C 120/37)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mizuno Corp. (Osaka, Japonia) (przedstawiciele: adwokaci T. Raab i H. Lauf)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Golfino AG (Glinde, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie R 821/2010-1 w całości;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający literę „G” w połączeniu z innymi symbolami dla towarów z klasy 25

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Golfino AG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny znak towarowy zawierający literę „G” w połączeniu z symbolem plusa dla towarów i usług z klas 18, 25 i 35

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołania i odrzucenie zgłoszenia

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i incydentalnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾,

ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2011 r. — EMA przeciwko Komisji

(Sprawa T-116/11)

(2011/C 120/38)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: European Medical Association (EMA) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: A.. Franchi, avvocato, L. Picciano, avvocato, N. di Castelnuovo, avvocato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna

tytułem żądania głównego

- stwierdzenie i orzeczenie, że EMA prawidłowo dopełniła zobowiązań umownych wiążących ją na podstawie umów 507760 DICOEMS i 507126 COCOON i w konsekwencji ma prawo do zwrotu wydatków poniesionych w wykonaniu tych umów wynikających z FORM C przesłanych Komisji w tym FORM C dotyczącego okresu IV umowy COCOON;
- stwierdzenie i orzeczenie niezgodności z prawem rozwiązującej te umowy decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 5 listopada 2010 r.;
- w konsekwencji orzeczenie iż żądanie Komisji mające na celu uzyskanie zwrotu kwoty 164 080,10 EUR jest bezzasadne a w skutek tego uchylenie i cofnięcie noty debetowej z dnia 13 grudnia 2010 r. w której Komisja zażądała zwrotu powyższej kwoty, również w drodze wydania odpowiadającej jej noty kredytowej lub w każdym razie stwierdzenie że żądanie jest niezgodne z prawem;
- równocześnie nakazanie Komisji zapłaty pozostałych kwot w wysokości 250 999,16 EUR należnych EMA na mocy przekazanych Komisji FORM C;

tytułem żądania ewentualnego:

- stwierdzenie odpowiedzialności Komisji za bezpodstawne wzbogacenie i za czyn niedozwolony
- w konsekwencji nakazanie Komisji zapłaty odszkodowania za poniesione przez skarżącą szkody majątkowe i niemajątkowe wymagającego obliczenia w niniejszym postępowaniu;

w **każdym razie** obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze wniesionej zgodnie z art. 272 TFUE i opartej na klauzuli arbitrażowej zawartej w art. 13 umów DICOEMS i COCOON skarżąca podważa zgodność z prawem decyzji Komisji z dnia 5 listopada 2010 r. rozwiązującej w następstwie kontroli księgowej przeprowadzonej przez służby Komisji dwie umowy zawarte ze skarżącą w ramach szóstego programu ramowego w dziedzinie badań i rozwoju. W konsekwencji skarżąca podważa zgodność z prawem noty debetowej mającej na celu odzyskanie kwot zapłaconych skarżącej przez Komisję za wykonanie dwóch projektów, w których uczestniczyła skarżąca wystawionej przez Komisję w dniu 13 grudnia 2010 r. w świetle sprawozdania z kontroli księgowej.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów:

1) Pierwszy zarzut dotyczy wymagalności wierzytelności, której domaga się Komisja oraz kwalifikowalności wszystkich kosztów, które skarżąca zadeklarowała Komisji.

— W szczególności skarżąca powołuje się na naruszenie przez Komisję art. 19, 20, 21 i 25 ogólnych warunków umowy odnoszących się do określania kosztów kwalifikowalnych oraz na naruszenie zasady niedyskryminacji w zakresie wykładni przepisów dotyczących księgowości stowarzyszeń o celu niezarobkowym dokonanej w ramach procedury audytu księgowego.

2) Drugi zarzut opiera się na założeniu, że Komisja naruszyła obowiązek lojalnej współpracy i działania w dobrej wierze przy wykonywaniu umowy, ponieważ nie wykonała prawidłowo jej zobowiązań umownych.

— W szczególności skarżąca zarzuca Komisji naruszenie obowiązku nadzoru nad prawidłowym wykonaniem projektów z punktu widzenia kontroli finansowej przewidzianej w art. II.3.4 lit. a) ogólnych warunków umowy.

3) Trzeci zarzut dotyczy naruszenia przez Komisję zasady dobrej administracji w świetle ogółu zaniechań, jakie do niego doprowadziły oraz naruszenia zasady proporcjonalności z powodu nieproporcjonalnego charakteru środka zastosowanego przez Komisję — a mianowicie rozwiązania umowy — wobec rzekomego niedopełnienia niektórych obowiązków w zakresie księgowości, które nawet jeżeli nastąpiło w żadnym wypadku nie daje prawa do niemalże całkowitego zwrotu przekazanej zaliczki.

4) Czwarty zarzut dotyczy naruszenia przez Komisję prawa do obrony w związku z jej zachowaniem podczas procedury audytu księgowego.

— W szczególności skarżąca powołuje się na brak kontradiktoryjności podczas przeprowadzania audytu księgowego oraz na nieuwzględnienie szeregu dokumentów uzupełniających przekazanych Komisji w dniu 19 sierpnia 2009 r.

5) Piąty zarzut podniesiony tytułem ewentualnym dotyczy odpowiedzialności pozaumownej Komisji na podstawie art. 268 i 340 TFUE.

— Po pierwsze skarżąca zarzuca, że doszło do bezpodstawnego wzbogacenia na korzyść Komisji, ponieważ mogła ona korzystać z końcowych rezultatów projektów DICOEMS i COCOON bez całkowitego poniesienia przypadających na nią kosztów.

— Po drugie skarżąca występuje z żądaniem odszkodowania za szkody powstałe w skutek popełnionego przez Komisję czynu niedozwolony polegającego na rozesłaniu poważnie szkodzącego dobremu imieniu skarżącej pisma o zniesławiającej treści.

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 14 grudnia 2010 r. w sprawie F-1/10, Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 3 marca 2011 r. przez Luigiego Marcuccio

(Sprawa T-126/11 P)

(2011/C 120/39)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylene zaskarżonego wyroku w zakresie w jakim sąd orzekający w pierwszej instancji: a) stwierdził, że niektóre z żądań przedstawionych przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji są niedopuszczalne; b) oddalił niektóre z pozostałych żądań twierdząc, że są one bezpośrednio związane z tymi, które zostały uznane za niedopuszczalne; c) obciążył wnoszącego odwołanie kosztami postępowania w pierwszej instancji;